

I
I
I
I
I
I
I
I

S S S S
S S S
S S S
S S S
S S S

K K K K
K K K K
K K K K
K K K K
K K K K

R R R R
R R R R
R R R R
R R R R
R R R R

8 8 8
8 8 8
8 8 8
8 8 8
8 8 8 ::

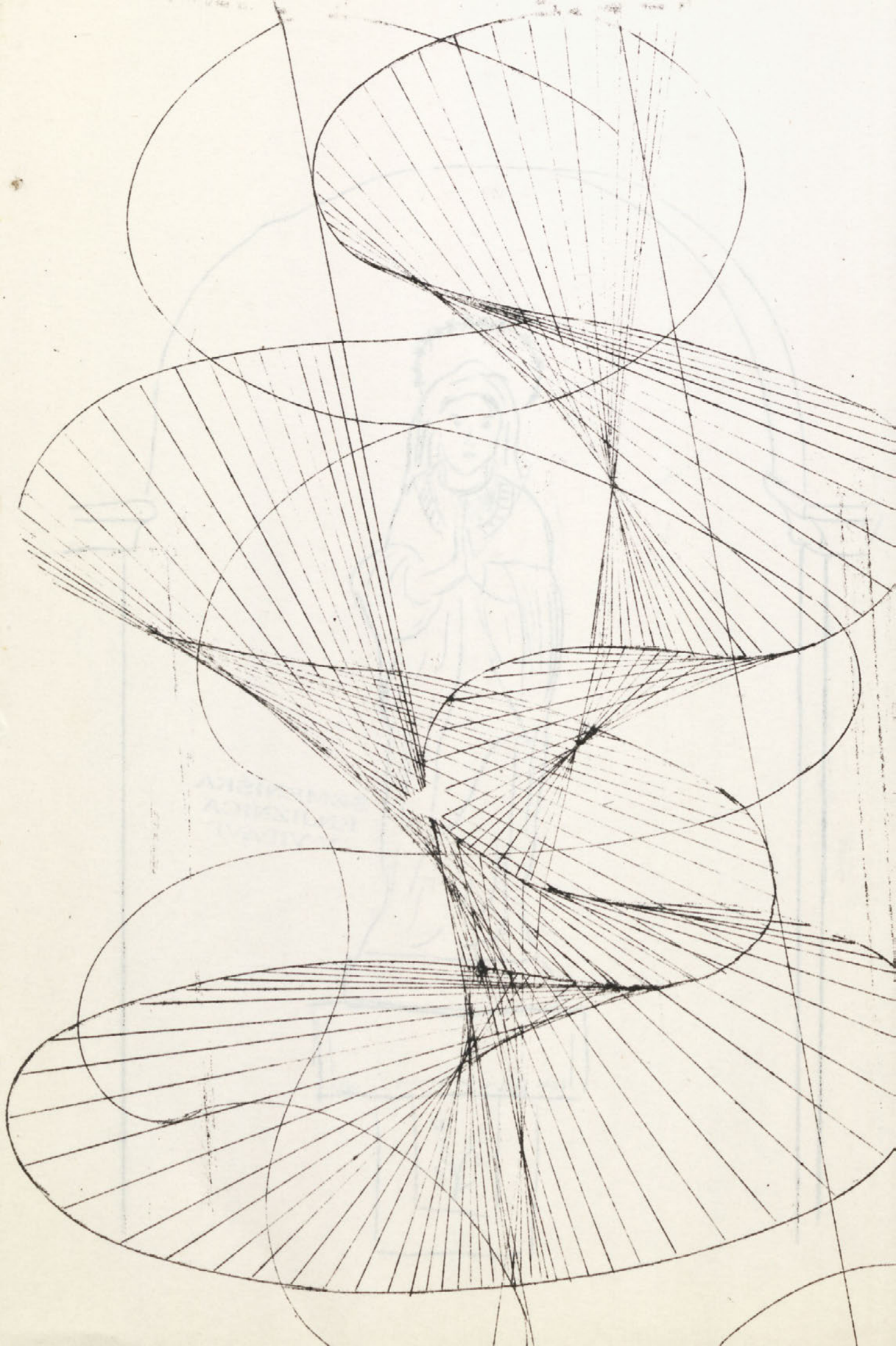
V V V V
V V V V
V V V V
V V V V
V V V V

I
I
I
I
I
I
I

E E E E E
E E E E E
E E E E E
E E E E E
E E E E E

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

B e s e d a u r e d n i š t v a

Pred vami je zadnja številka letošnjega letnika ISKER . Glavno breme je ob izdaji te številke padlo na ramena novega uredništva , ki je iz drugega letnika . Stari uredniški odbor pa se s temi vrsticami poslavlja.

Lani je bilo izdanih 7 številk ISKER , letos smo do zdaj izdali 7 številk , ta je že 8. številka. Lahko smo zadovoljni s svojim delom , dasi smo včasih slišali tudi kaj negativnega ob izdaji. večina bralcev našega lista je mnenja, kolikor smo jih pač mogli slišati, da so prispevki dokaj kvalitetni. Zasluga ^{na to} temu gre jasno vam vsem, ki ste pridno in kvalitetno pisali v naš list in sodelovali pri njegovi izdaji. Mladim talentom - semenišnikom želimo, da se še izpopolnjujejo v pisanju in porabijo priliko, da svoje članke priobčujejo v ISKRAH. Ob tej priliki se zahvaljujemo odgovornemu uredniku g. Pavlu Spornu za izdatno pomoč pri urejevanju, ki jo je nudil vse leto.

Zdaj , ko prevzema nov uredniški odbor vajeti v svoje roke, mu želimo kar največ uspeha pri delu. Vsak izid številke zahteva veliko napora, vendar človek nehote začuti neko zadovoljstvo v srcu. pa je le šlo. potrebno je zaupanje v lastno zmogljivost. In ko boste, dragi drugoletniki, obupavali, češ da ni prispevkov, ne tega ne onega, potrudite se, da sami kaj napišete, samo da se nekaj dela, da pokažete, da niste le pasivni sprejemalci, ampak da znate tudi ustvarjati. In to vam bo v največje zadoščenje. S takimi željami se poslavljamo!

Močetič Miran

Jerušnik Marjan

Ulcej Zornič

M o l i t e v o d h a j a j o č i h

Gospod , Ti si ljubil množice, ki so nam večkrat v breme in nas vznemirjajo, množice, ki imajo svoja opravila in svoje želje. Nekoč so te zavrgle, Gospod, drugič so Ti preprečile, da bi se umaknil v puščavo. Na cvetno nedeljo so nastopile skupaj s Teboj:

Naš bližnji, tako razposajen, zahtoven, nenavađen, človeško mravljišče s svojim nemiro, s svojim besom ali pa z zaspanostjo, vse to je tvoje priljubljeno okolje. In tega ne more spremeniti naše ošabno zaničevanje.

V puščavi nam z lahkoto uspe, da premišljujemo. A če hočemo svojemu bližnjemu pomagati, če mu hočemo razveseliti dušo, če mu hočemo obvezati rane, če hočemo poživiti ugašajoči plamen njegovih hrepenenj, mu moramo ostati blizu.

puščava je tišina, mesto je glas , zategnjen krik , ki ti ne da ponoči zaspati. Krik mesta ti obenem prežene preveč popustljivo nedelavnost.

Mesto je brutalno, o tem ni dvoma. Toda stvarnost je vedno brutalna, kot je brutalno rojevanje in umiranje.

V mesto si poslal svoje učence na dan svojega vnebohoda in tam je sveti ruh pišel nanje.

Tudi sveti pavel je na svojih misijonskih potovanjih usmerjal svoj korak v mesta. dobro je vedel, da se mora kvas pomešati z moko, če naj jo prekvasi.

Gospod, nad nekim mestom sijnekoč jokal in zanj umrl . Tudi mi moramo storiti kaj več, kot da se brez dela umaknemo v padeželski mir.

prosimo te, da nam stojiš ob strani, ko stopamo na ceste, od sonca ožgane, od burje pometene in od dežja sprane.

prav tako te prosimo, da prebivaš med našimi brati, ki so trudni in obteženi.

P r o f . T r s t e n j a k m e d n a m i

pred kratkim je prišel na povabilo našega semenišča med nas svetovno znan prof. dr. Anton Trstenjak. Že takoj, ko je stopil v našo sredo, nas je opozoril, da nam ne misli predavati, ker smo predavanj gotovo siti /se vidi, da je psiholog/.

Najprej je na kratko spregovoril o sedanji moderni potrošniški družbi. Kaj sploh je potrošniška družba? Mnogo je odgovorov, toda točnega ni. Živimo v taki družbi, ki se sama ne zna opredeliti. Vse mišljenje spravi na skupen imenovalec - SR /stimulus - responsum = dražljaj - odziv/. Človeka poimenuje kot popolnoma mehanski stroj. Vse je samo dražljaj, na drugi strani odziv, sinteza tega pa je produkcija /moderna dialektika/. Človek misli samo na produkcijo in porabo. Vsi cilji so zmehanizirani, v ospredju je samo kvantitativnost. Vse, kar je kvalitativno in se ne da kvantificirati in česar se ne more meriti na liniji produkcije, je za današnjega človeka brez smisla. Danes so npr. tovarne prisiljene proizvajati le slabe izdelke, ki se bodo čimprej obrabili, da bo povpraševanje po novih. Vidimo, da družba že v principu zanika kvaliteto, gre ji, samo za produkcijo.

zato tudi duhovniški poklic nima tistega ugleda, kot ga je imel nekoč. vendar je ta poklic prav zdaj, ko družba ceni samo potrošništvo, človeka le kot robota, ko ignorira vse duhovne vrednote, skrajno potreben. paradoks moderne družbe: čim bolj je kvaliteta v potrošniški družbi zanemarjena, tem bolj je potreben duhovniški poklic.

po tem "kratkem" uvodu, je profesor Trstenjak rekel, naj mi kaj vprašamo in dajemo pobude za razgovor.

- Kakšna bi bila rešitev te in take družbe?
- posameznik ne more nikoli družbe reševati. Če pride družba v krizo, se mora tudi sama rešiti. Jaz zaupam v človeka, ker verujem v Boga. Sodobna potrošniška družba se bo spet našla po

principu akcije in reakcije. Sedaj smo prišli do tistega absurda, ko mnogo ljudi govori o koncu sveta. Če se človeštvo ne bo streznilo, se zavealo, da taka potrošniška miselnost vodi v prepad, bo res propadlo; kjer pa se že zaveda, je to znak rešitve. Rešitev morajo posamezniki v družbi pospeševati. pri tem ima spet duhovnik najboljšo vlogo, ker je usmerjen samo v človeka, ker drugim odpira smisel življenja in s tem sam najde svoj smisel. Družba se ohranja, če ima dovolj idealnih ljudi, ki skušajo človeka osmiseljati.

... torej človek najde smisel samo v veri?

... za mene je gotovo tako, seveda ne za koga drugega. Tudi tisti, ki ni veren, najde smisel, če mu nekdo pomaga transcendirati banalno potrošniško družbo, človek je srečen, ko je zmožen prekoračiti sedanjost. Kje tista transcendenca, pa je odvisno od posameznika /slikarstvo, kiparstvo, glasba, tehnika.../. Vsaka transcendentna težena dobrina je v zadnjih glavinah religiozna. Gotovo drži rek: Anima humana naturaliter christiana /človek je po naravi krščanski/, ker mnogi živijo kot kristjani, čeprav dejansko to niso. Sodobni svet ni tako brezbožen, kot mislimo, le da je za mnoge ljudi Bog "adonaj" /neimenovan/.

.. po vašem pravega ateista ni?

- Ne, ker po sv. pismu ne moremo reči nobenemu človeku, da bo zagotovo pogubljen.

.. V kakšni smeri je duhovnikovo primarno delo v današnji družbi?

- Vsakdo se danes rajši obrača na duhovnika, ker mu bolj zaupa in s tem pov^udarja njegovo primarno vlogo. Danes so ljudje bolj občutljivi in si ne pustijo soliti pameti od kogarkoli. Nočejo samo para rafarske uradnosti, ampak tudi pristno zanimanje za njihove težave. So danes taki ljudje, ki spoštujejo in zaupajo samo še duhovniku.

- In pojav mamii?

- To je samo nadomestek za pravo transcenco, ki jim je

ni nihče nikoli nudil. prav taka mladina je dokaz, da potrošniška družba ne zadovolji.

- Ali je danes duhovnik sposoben nuditi vse, kar se od njega zantéva?

- Da, mora biti! Družba zahteva popolnoma drugačnega duhovnika - zahteva praktičnega. Vsaka doba ima svoje zahteve in vzgoja se mora za-to tako preusmeriti, da ne bo vzgajala za preteklost, marveč za prihodnjost.

- Ali samomorilci res vidijo edino rešitev v samomoru?

- Seveda jo najdejo, prav zato se ubijajo. V stiski se zavest zoži na eno samo miselno nitko. Nemogoči situaciji, v kateri se znajde, hoče za vsako ceno ubežati.

- Kako vpliva civilizacija na mladino?

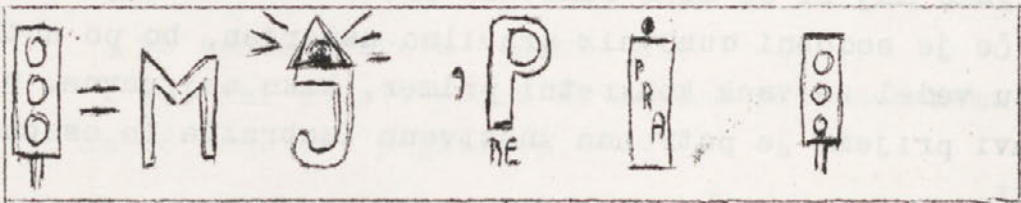
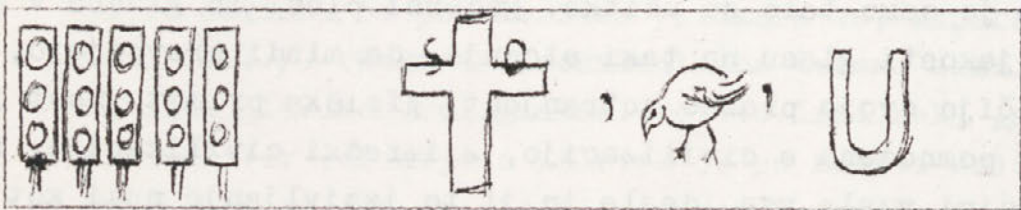
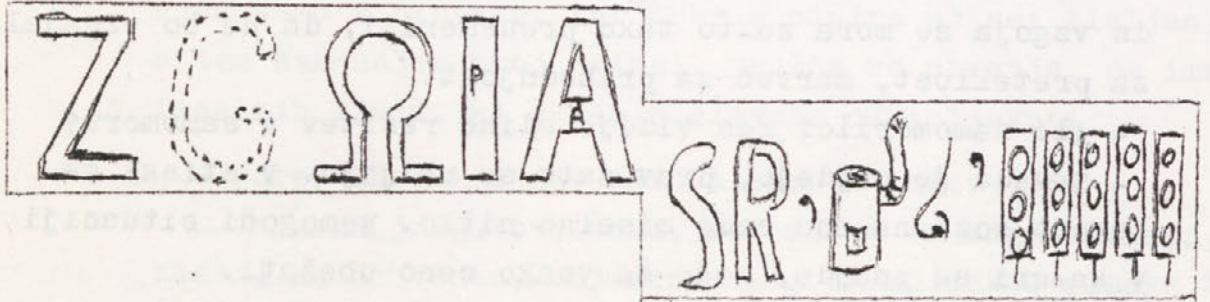
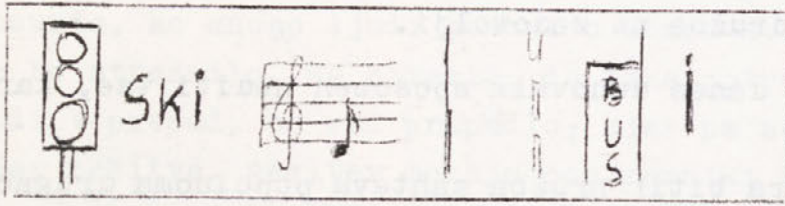
- Mladi danes, vsaj nekateri, nimajo nobenih idealov, ostalo jim je samo talo za užitke. Moderni plesi in glasba v ritmu in jakosti glasu na taki stopnji, da mladi prevpijejo, prekričijo svojo prazno notranjost. Afriška primitivnost je pri nas pomnožena s civilizacijo, z izrodki civilizacije, ki je mladini vzela vse ideale in ji to izživljanje nudi kot surogat.

- Kako naj bi se mlad duhovnik približal današnji mladini?

- Če je sodobni duhovnik pravilno usmerjen, bo po notranjem čutu vedel za vsak konkretni primer, kako naj ravna. Da najde pravi prijem, je potrebna znástvena izobrazba in osebná zrelost.

Še mnogo misli je povedal prof. Trstenjak, vendar tu ne morem vseh zaobjeti. In še mnogo je neizrečenih vprašanj, ki jih na žalost nismo mogli postaviti. Kaj naj rečem o srečanju? Iz celotnega suverenega nastopa prof. dr. Trstenjaka diha velik idealizem in vera v Boga. Na tem mestu se mu v imenu vseh zanvaljujem za njegovo prijaznost, da nas je obiskal, ker vemo, da je izredno delaven in prezaposlen, a si je vseeno utrgal čas za nas. Obenem pa izražam upanje, da se bomo še večkrat srečali.

Ivan Lovrenčič

SPOROČAMO VAM ŽALOSTNO VEST...

Nebeške sile so se majale, tabla se je začela solziti in kateder je zajokal.

Žalosten četrtošolec se je sklonil nad našega ljubega petrčka /maturantski ključ/, ga začel krasiti in psihično pripravljati na odhod iz njegovega stalnega bivališča - četrtega razreda. Dve dolgi leti je bil z nami, navadili smo se ga kot močnejšega zajtrka. Nikoli nas ni razočaral. Zato ni čudno, da so bile v naših očeh solze in da smo ^{se} pri prenašanju tresli in majali od razburjenja, čeprav so nekateri neosnovani glasovi govorili, da je bilo naše majanje od nečesa drugega. Žalostni sprevod je z našim dragim ključem krenil iz četrtega razreda. Na sredi sprevoda pa je na palici migljajal še nekdo - naš stari sovražnik ŠUS; za katerega je inkvizicijsko sodišče četrtega razreda sklenilo, da mora zaradi čarovništva /pod vplivom njegovih čarovnij so bili profesorji/ na grmado. Zakoračili smo na igrišče, kjer so se naši žalosti pridružili nižji letniki in opažen je bil tudi g. **S**piritual s knjigo /najbrž s pogrebnim obrednikom/, da bi priskočil na pomoč, če bi bilo treba. Slavnostni govornik se je s čustveno prizadetostjo poslovil od ključa in prebral obsodbo šusa, ki je med tem, zaradi neprisebnosti čuvaja, skoraj pobegnil z grmade. pravim skoraj, kajti bil je takoj ujet, privezan na grmado. Vžig, rahel pok, grmada gori - tedaj pa... Zakačilo se je kot nad Hirošimo in šusa ni bilo več. Najbrž je bil v zvezi s peklenščkom. Naš ljubi petrček je to samo od daleč opazoval. Sedaj pa so nastopile minute najhujše tragike. Treba je bilo prodati njega - našega petrčka, našim naslednikom, našim upom, našim zanamcem in idealnim dečkom, naši drugi šoli.

Ta svečan obred se je vršil v drugem razredu, zato, ker smo se bali, da bi prvarčki ne delali izgredov ali da se nebi morda s kakšnim desantom na nosača, ključa celo polastili.

Dolgo smo se prepirali, kregali, vpili. Celó zapustili smo že razred drugošolcev, toda njihove obupne prošnje in jokanje nas je spravilo nazaj. "Mej duna", da bo mir pri hiši, smo dejali, in prodali ključ za borih trideset tisoč in vrečko češenj, katero so med tem, ko smo mi imeli važnejše opravke, neki škorci pozobali. Menda imajo svoje gnezdo v prvem razredu.

Hm! Dragi znanci in zanamci! Ali se ne sliši prijetno, ko zapojemo tisto maturantsko:

Gaudeamus igitur...

Še nekaj let fantje, pa boste v naši koži! Da, še nekaj let - Gaudeamus igitur...

Kako prijetno se sliši, kajne!

pokojni četrtar

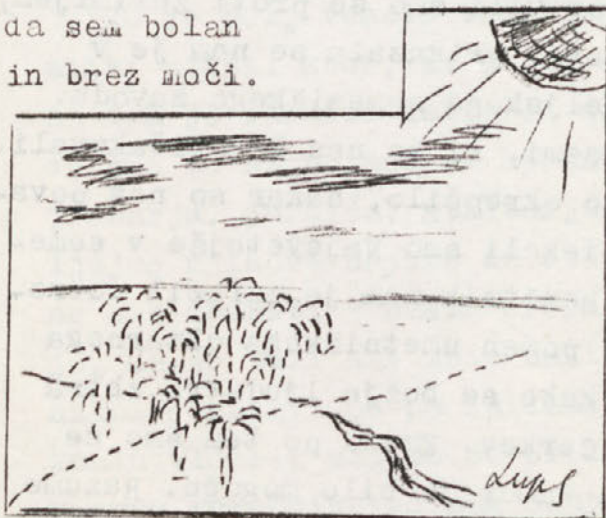

OSTAL SEM SAM

Ostal sem sam
v puščavi neizmerni
od ^{vseh} vas zapuščen.
Nič več prijaznih zdaj obrazov
pred sabo ne ugledam.
Šel sem z vami -
vas spremil po puščavi
in se nadejal,
da z vami bom širjavo
prehodil in daljavo.

Ostal sem sam
v puščavi neizmerni
od vseh zapuščen.
Ne vidim vas!
Skrivaj ste mene zapustili.
Ves dan me strašno sonce žge,
ponoči mraz - gorje.

Ostal sem sam
v puščavi neizmerni
od vseh zapuščen.
Vročina me omamija,
mraz mrtvi ;
da sem bolan
in brez moči.

Grlo mi je suho,
že dolgo vode nisem pil.
Studenec iščem,
da vode bi se naužil.
A kje je zdaj oaza,
studenec odrešilni?
Vidim! Oazo ! Studenec !
Blizu sta. Tja stopim.
A bil je le privid.
In zopet znova se pojavi,
fatanorgana neizprosna vabi,
moči mi daje nečloveške.

Obupujem.
Mi kao bo dal
požirek vode,
če ga poprosim ?
A koga tu naj prosim ?
O ! Bi me lahko rešili,
a rajši ste me pogubili !

Ostal sem sam
v puščavi neizmerni
od vseh zapuščen.
In vendar
privid še traja.
Zatorej vem.
Studenec le nekje obstaja.
Iskal ga bodem,
in če ga najdem,
i vam vode bom ponudil.

Lupus H.

N e p o z a b n o s r e č a n j e

/ Naš obisk pri salezijanski družini v Želimljem /

Nekega zgodnjega aprilskega jutra smo nezadovoljni zaslišali brnenje zvonca. počasi smo zapustili tople postelje in se z mačjim umivanjem preselili iz sanjskega v resničnji svet. Šele tedaj smo se prvzaprav zavedali, kam gremo. kmalu smo gledali skozi avtobusna okna Vipavo, katero smo puščali za sabo v spokojnem jutru. počasi smo puščali za seboj pokrajino za pokrajino in prav to me je prisililo, da sem pomislil in si zastavil vprašanje: kaj bom doživel danes, ali bom izpolnil smisel današnjega dne? Toda premotilo me je veselo petje naših fantov in pridružil sem se ter tako pustil to vprašanje odprto.

Ob petju smo se kmalu pripeljali do prve postaje, ki smo ^{se} jo bili namenjeni obiskati. v stiški cerkvi nas je sprejel prijazen pater in nam na kratko **p**ojasnil umetniško delo naših prednikov iz 12. stol. Da umetniški čut v slovenskem ljudstvu ni zamrl, nam priča umetnina moderne cerkve v Grosupljem. Oba spomenika sta izraz slovenskega duha in sta namenjena istemu cilju, ~~ostiku~~ človeka z Bogom - pa čeprav sta na zunaj tako različna. Odpravili smo se proti Želimljem, kjer je bil naš glavni cilj dneva. prikazala se nam je v prijetnem okolju zgradba želimeljskega semeniškega zavoda. pristrčno smo se pozdravili z vsemi, ki so nas že pričakovali. V obednici je bilo pripravljeno okrepčilo, nakar so nas povabili, da si ogledamo zavod. Obiskali smo Najsvetejše v semeniški kapeli. Gospod dr. Rudi Borštnik nam je izrazil dobrodošlico in razložil simbolični pomen umetniškega oltarnega dela /Gorše/, ki predstavlja, kako se božje ljudstvo zbira okoli Kristusa v eno potujočo cerkev. kmalu po tem smo se razskropili po vseh prostorih, kamor je bilo mogoče. Razume

se, da smo bili radovedni, saj smo hoteli vedeti, kje in kako živijo naši sotrpini. Čas je tekel in kmalu smo se odpravili v farno cerkev, kjer smo z mašno daritvijo postali še bolj združeni. Rektor malega semenišča v Vipavi je med mašo v svojem nagovoru omenjal mladega človeka, katerega vedenje ob raznih življenjskih odločitvah meji na predrznost. Na zgledu svetnikov in prerokov nam je prikazal njihovo resnobo in strah, ko so se v globini svojega bitja zavedeli poslanstva, za katero jih je določil Bog. Človeku je potrebna ponižnost in resna priprava, da bo s čutom odgovornosti rekel Bogu svoj "da", ko ga Bog kliče. - po skupnem uživanju Kristusovega telesa in krtvi smo začutili, da smo res njegovi bratje in sinovi nebeškega Očeta.

S polnim srcem smo se odpravili v obednico, kjer smo si napolnili tudi želodce in se s tem pripravili na naporno in napeto popoldne. Mize so bile bogato obložene. Krožniki in žlice so zaropotale in dobrote so zginjale med zobmi. Vendar smo se kmalu unesli in položili žlice na stran. Prisluhnilo smo zdravici želimeljskega g. rektorja, ki si je med kosilom pridobil, toliko moči, da je iz srca povedal par besed: "prišli ste iz vipavske doline, kjer piha huda burja. Tudi v naših srcih naj zapiha burja, vendar ne vipavska, ampak burja vstalega Kristusa."

Za še bolj veselo vzdušje je poskrbel želimeljski semeniški pevski zbor, ki je zapel nekaj narodnih pesni. Kmalu za tem je izrazil želje in zdravico dr. požar, ki je pivočaril, da smo tu na dolenskem zbrani na tleh slovenskih klasikov: Trubarja, Jurčiča, Stritarja, Levstika, Finžgarja. Vsi nadaljujmo njihove napore za obogatitev slovenske kulture. Nikakor ne sme zamreti v naših srcih vera naših staršev. Razumljivo je, da je tudi naš zbor zaključil zdravico z nekaj slovenskimi pesmimi. Da pa želimeljski fantje niso kar tako, smo kmalu videli, saj so se predstavili kar s pihalno godbo. Udarne koračnice so nas ponesle in raskropile po vseh športnih prostorih. Toda center vsega je bilo le nogometno igrišče, kjer se je odigrala uradna prijateljska tekma med

Želimljem in Vipavo. Navijači so bili zelo aktivni na obeh straneh. Še večji hrup je naredila goubà na pihala, ki je hotela z glasnim spodbujanjem pomagala svoji ekipi, da bi zmagala. Igra je bila zelo razburljiva in lahko bi rekli izenačena, vendar je želimeljski ekipi uspelo zmagati z golom razlike. po pravici čestitamo želimeljski ekipi, vendar tudi naše ne smemo pozabiti, saj se je prav tako hrabro borila na tujem igrišču. posebno je treba pohvaliti našega drugega golmana Lovrenčiča, ki je branil drugi polčas ne da bi dobil gol.

po tako razburljivem popoldnevu smo se vsi še enkrat zbrali v semeniški kapeli in s kratko pobožnostjo počastili našega Očeta. Naš g. spiritual Jožko Beneuetič je izrazil veselje nad vsem, kar smo tisti dan doživeli. Bog ima v človekovem srcu toliko prostora, kolikor ga človek daje pravemu in iskrenemu veselju. Zahvalil se je za vse, kar nam je nudila salezjanska družina. vse to morejo narediti le tisti, ki i-majo svoje srce polno Don Boscovega duha. Nazadnje je izrazil še voščilo in željo, da bi se skupnost, ki smo jo skovali okrog oltarja ne pretrgala, ampak še naprej krepila. Zavzetnost, ki se je pokazala pri tekni, naj bi se pokazala tudi pri tekmah, ki jih bo terjalo življenje.

Srečanje je počasi prihajalo do tistega trenutka, ko naj bi stisnili roke in si zaželeli vse lepo. Da pa na poti ne bi omagali, so nas povabili na obilno malico, pri kateri so naši SEMAFORJI prižgali zeleno luč in pokazali kaj znajo. Oo slovesu smo predali g. rektorju Rudiju Borštniku svečo - simbol kristusove luči, katero naj prižgejo, ko bo srca zagnila tema vsakanjih težav. vsak od nas je prejel v dar knjigo: Ukradli ste mi srce, v trajen spomin. Med pesmijo smo si stisnili roke in vstopili v avtobus.

Še zaanji pogled in že se je zakrila prijazna želimeljska fara, kjer smo preživeli teh nekaj lepih uric. Veselje in razigranost se je nadaljevalo skoraj do Vipave. Veliko je k temu pripomogel g. Sporn, ki je s svojim nastopom izval iz

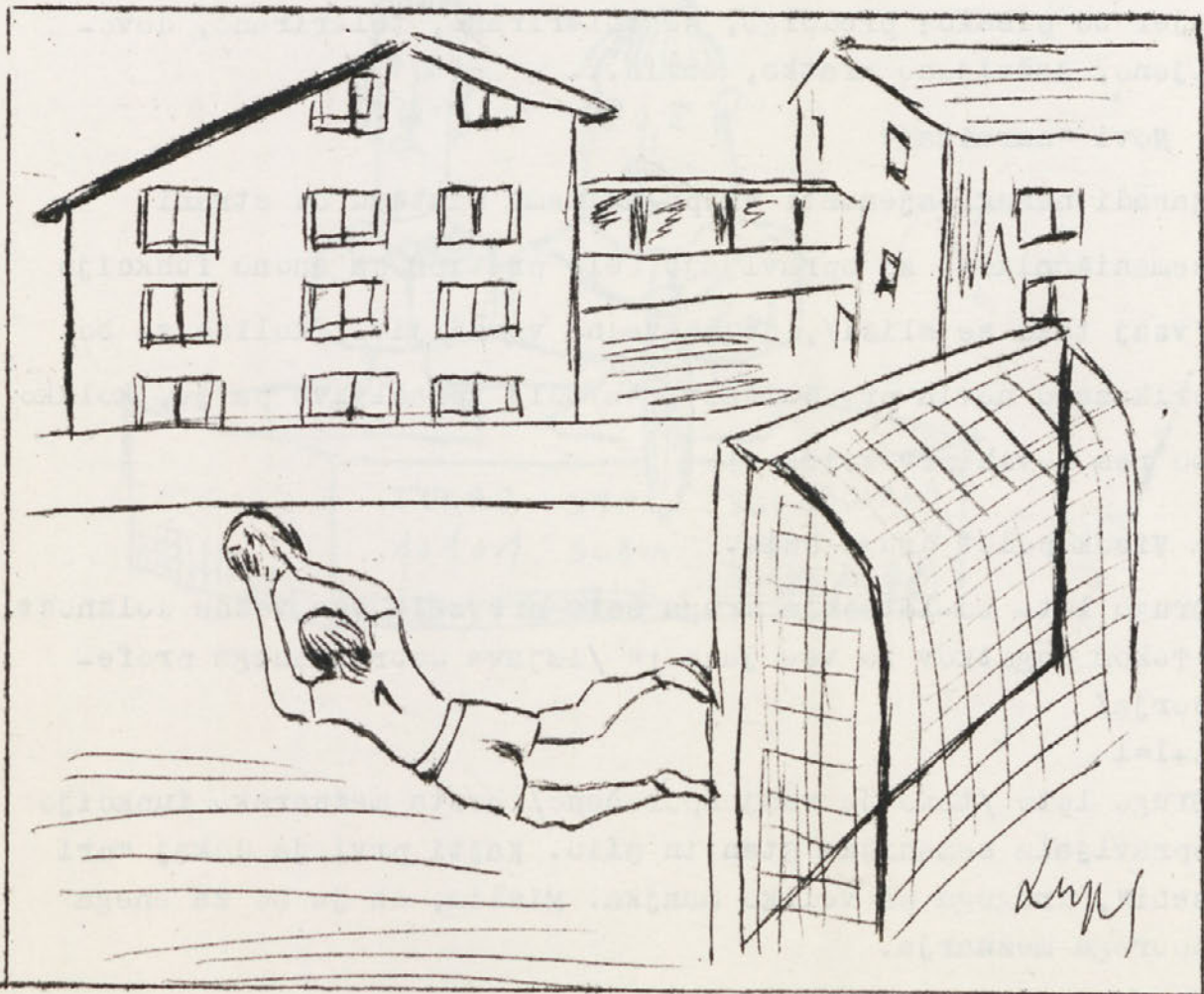
vseh ust prijeten smeh.

Čim bolj smo se bližali vipavi, tem bolj smo postajali zaspani in onemogli. Mnogi so se preselili v deželo sanj.

V tišini, ki je nastala, sem se spomnil, da si zjutraj, ko smo odhajali, nisem odgovoril na neka vprašanja. Ali si naj odgovorim zdaj, sem pomislil? Ne! Odgovor mi je dal dan in prizavevanje celotnega dne. Zadnji odgovor bo dal Gospod, ki je vse to opazoval in vodil naše korake.

Gospod, ti veš, kako lepo je, če se bratje zbirajo, še lepše je, če se med seboj ljubijo.

Jezernik M. - Jezo

KAJ BOMO V BODOČEM LETU

DOŽIVELI?

Asfaltirano igrišče ali jutranja telovadba.

Preu profesorskimi stanovanji se nam obeta novo asfaltirano igrišče; in sicer: košarkaško, odbojkarsko in morda celo roketno, seveda če ne bo podjetje, ki asfaltira "slučajno" pozabilo. Sicer pa vidim lebo priložnost, da se zopet uvede jutranja telovadba, karpo toliko prostora. Morda se nam pri-
ružijo animatorji.

Vipavskemu brivcu se obetajo zlati časi.

V drugem šolskem letu bo obvezna norma za nošenje dolgih las. predolge lase bo treba kratko malo ostriti, sicer se bodo pletle kitke! /kot nekdo pravi/ Kar bo zadolžen za to funkcijo še ni znano. Treba bo nabaviti centimetersko skalo, kjer bo pisalo: predolge, še tolerirano, tolerirano, dovoljeno, zaželjeno kratko, balin...

Novi "naraščaj"

Zaradi nenaklonjenosti propagandnemu sistemu od strani semeniščnikov, ki opravljajo celo protipropagandno funkcijo /vsaj tako se sliši/, je še vedno vprašljivo, koliko se bo prikazalo novih prvošolčkov. Še bolj vprašljivo pa je, koliko bo res novih prvošolčkov!

Visok pelet druge šole.

Drugo leto bo letošnja druga šola prevzela vse važne dolžnosti. "Tekom dogodkov bo vse jasno!" /izjava dobroznanega profesorja/

1+1=1

Drugo leto /tako je vsaj sporočeno/ bo sta mežnarsko funkcijo opravljala semeniška stan in Olio. Kajti prvi je dokaj "pri sebi", drugega pa veliko manjka. Mislim, da ju bo za enega dobrega mežnarja.

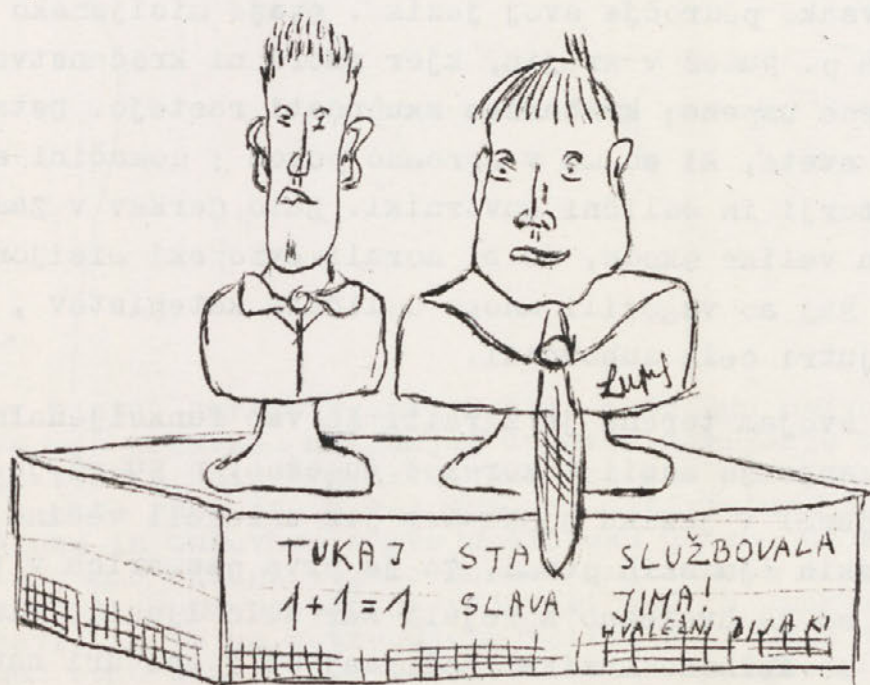
Osameli organist.

Kaže da drugo leto ne bo toliko organistov, kot jih je bilo letos, da so se skoraj prepirali kdo bo igral. Če ne bo z "novo pošiljko" semeniščnikov tudi kakega organista, "program" v kapeli ne bo več tako zanimiv.

"zlata" vreuni basi.

pa ne zato, ker bi tako peli kot Laško Korošec, pač pa zato, ker jih je zelo malo ali skoraj nič. Upanje, da pride z "naraščajem" tudi kak basist, je nižje kot seže glas našega basista L. Korošca. /Morda se bo kao sedanjih semeniščnikov le usmilil pevskega zbora/.

prihodnost semenišča napovedoval dr. pu Man Ču!

V Z A M B I J I I N S E V E R N I A F R I K I

V zadnjem času sta naše semenišče obiskala dva misijonarja: p. Radko Rudež DJ, ki deluje v Zambiji in švicarski redovnik i družbe belih očetov, ki je deloval v severni Afriki.

P. Rudež, ki je prišel v domovino na zdravljenje, je bil tokrat ponovno pri nas. Orisal nam je na kratko svojo mladost in svojo težavno pot do duhovniškega in misijonarskega poklica ter nas v nevezanem pogovoru seznanil z razmerami in svojim delom v Zambiji.

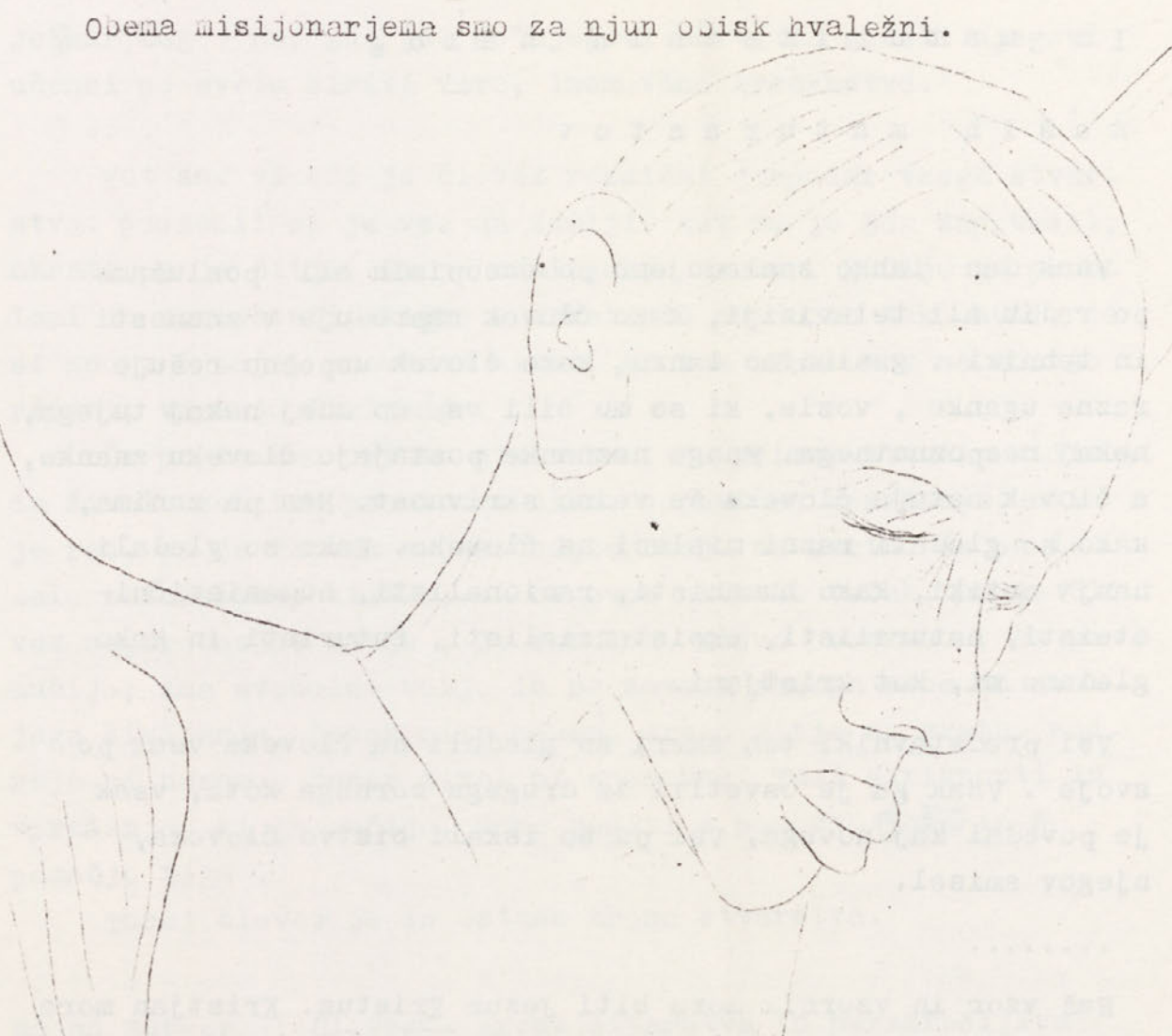
Področje njegovega misijona je zelo obširno in delo zaradi stalnega potovanja naporno. Misijonar mora poznati kakih pet jezikov, da lahko med domačini z uspehom dela; saj ima tako - rekoč vsako področje svoj jezik. Svoje misijonsko delovanje začel je p. Rudež v krajih, kjer skoro ni krščanstva, vendar dosega lepe uspehe; krščanske skupnosti rastejo. Ustanavlja župnijske svete, ki so mu v ogromno pomoč; domačini so dobri organizatorji in odlični govorniki. Zato cerkev v Zambiji ne bi utrpela velike škode, če bi morali evropski misijonarji na mah oditi. Saj so vzgojili mnogo odličnih katehistov, ki bi bili lahko jutri celo duhovniki.

Na svojem terenu je zgradil že več funkcionalnih cerkev. Denar zanje je dobil takorekoč čudežno. P. Rudež je izdal svoje pesmi v jeziku njunda ter jih uglasbil večina po motivih slovenskih ljudskih pesmi. To je prva pesmarica v tem jeziku. Ljudje so jo hvaležno sprejeli ker zelo ljubijo glasbo, njihovi otroci so izredno muzikalični, saj se v eni uri naučijo čez 10 pesmi...

Švicarski misijonar pa nam je prikazal delovanje belih očetov v okolju, ki je precej različno od zambijskega: živijo pretežno med muslimanskim prebivalstvom severne Afrike. Poslanstvo belih očetov je v nevsiljivem pričevanju o božji ljubezni do vseh ljudi, katere glasniki hočejo s svojim življenjem predavati je poživil z zanimivimi diapozitivi tamkajšnji deželni ljudi, njihove kulture in bogate zgodovine. Beli očetje se trudijo tudi za gospodarski napredek ten dežel, ki so še vedno precej nerazvite. Pater je pripomnil, da posebno vianin uspe-

hov nimajo, vendar pa imajo važno vlogo pri počasnem, a vztrajnem zблиževanju med muslimani in kristjani.

Obema misijonarjema smo za njun obisk hvaležni.

" Tisto, kar je v naši deželi potrebno razvoja in prenovitve, je predvsem notranje, duhovno življenje naših ljudi. To je velika naloga Cerkve. Res gre naš narod s hitrimi koraki po poti razvoja, a žal samo na materialnem področju. V moralnem in duhovnem razvoju človeku pa smo zaostali, v tem pogledu smo okrnili. Zato moramo najti nova sreastva in metode, s katerimi bomo uspešneje vojevali boj v moralni in duhovni puščavi. Za to pa potrebujemo veliko sposobnih voditeljev, ki nam bodo kazali pot v duhovnost in religioznost. potrebujemo pastirjev, ki so bili v šoli dobrega pastirja.. "

Dr. Kenneth Kaunda,
zambijski predsednik

" Ne morem vam obljubljeni ničesar drugega kot gotovost, da bo vaš apostolat afriški Cerkvi v korist. Pdanašnje misijonstvo je predvsem služba mladim Cerkvam in zahteva, da je človek vsem nes na razpolago. Mi smo in ostanemo proče, poslani, da ljudem oznanjamo in prinašamo božje odrešenje... "

T. van Asten,
preostojnik belin očetov

I z m a t u r i t e t n i n n a l o g

n a š i h m a t u r a n t o v

Vsaki dan lahko zasledujemo po časopisih ali poslušamo po radiu ali televiziji, kako človek napreduje v znanosti in tehniki. zasledimo lahko, kako človek uspešno rešuje razne uganke, vozle, ki se mu bili vse do zdaj nekaj tujega, nekaj nespoznatnega. Mnoge neznanke postajajo človeku znanke, a človek ostaja človeka še vedno skrivnost. Nas pa zanima, kako so gledali razni misleci na človeka. Kako so gledali nanjv antiki, kako humanisti, racionalisti, humanistični ateisti, naturalisti, eksistencialisti, futuristi in kako gledamo mi, kot kristjani.

Vsi predstavniki teh smeri so gledali na človeka vsak po svoje. Vsak ga je osvetlil iz drugega zornega kota, vsak je povedal kaj novega, vsi pa so iskali bistvo človeka, njegov smisel.

.....

Naš vzor in vzornik mora biti Jezus Kristus. Kristjan mora osebno zrasti najprej kot človek, nato pa kot kristjan in kot tak prerasti v transcendo. Bog je naše bistvo. On je nadvse dober in pravičen, zato moramo biti tudi mi dobri in pravični do vsakega. Kristjan mora v vsakem človeku videti svojega brata, kajti kot kristjan se mora zavedati, da je vsak človek živi tabernakelj Jezusa Kristusa ... "

Janez Očkon, Človek - krona stvarstva in nerazrešljiva skrivnost

V začetku našega štetja se pojavi v Judeji človek, ki si upa trditi, to, česar dotlej ni učil noben filozof: človek ne umrje, ampak živi vekomaj. To je bila prava revolucija. Ljudstvo se je čudilo, kako mere neuk človek tako govoriti?

Je nar bog ? Da, Bog je. Po njegovi smrti so začeli njegovi učenci po svetu širiti vero, imenovano krščanstvo.

Kot smo videli je človek resnični gospodar vsega stvarstva. podredil si je vse na zemlji. kot mu je Bog zapovedal, hkrati pa je bitje, ki je usmiljenja vredno. Mučijo ga problemi in skrivnosti, ki so v nekaterih obdobjih tako hudi, da si mnogi ljudje, predvsem mladi, ki teh problemov ne morejo rešiti, vzamejo življenje.

Če pogledamo ostalo stvarstvo. na primer živali, vidimo, da žival vseh teh problemov nima. pojavi se vprašanje, ali je res, da je človek najsrečnejše bitje na svetu. Če pa le malo razmislimo, vidimo, da odgovor ni tako težak. Da je človek najsrečnejše bitje, je resnica. Kljub problemom, ki ga mučijo, ima svobodno voljo in se zaveda samega sebe in svojega življenja, česar nima nobeno drugo bitje na svetu. podreja si naravo, česar žival ni sposobna. Tudi skrivnosti in vprašanja, ki ga mučijo, more rešiti s pomočjo Vere in s pomočjo Boga.

Torej človek je in ostane krona stvarstva.

Bojan Burger : Človek - krona stvarstva in nerazrešljiva skrivnost

Slovenska družba je danes taka celota, da je ne more uničiti nobena zunanja ali notranja sila, pravico do obstanka je dokazala v preteklih dogodkih druge svetovne vojne, ko je žrtvovala vse, kar se je žrtvovati dalo, samo da bi živela samostojno in svobodno. Mnogi tujci se čudijo in sprašujejo, kako, da so se Slovenci kot narod sploh obdržali skozi stoletja. Mala peščica ljudi, brez pravega vodstva in obrambe, prepuščena na milost in nemilost lakomnim sosedom-- ta peščica je preživela vse težkoče in zaživela v veliko, neugasljivo plamenico. Kaj je dejansko vzrok za obstoj naše družbe ? Na prvem mestu je treba omeniti slog in solidarnost naših pred-

nikov . Ob času nevarnosti , narodne stiske so vsi stanovi nastopili kot en mož. Drugi pomemben dejavnik je bil ta, da pri nas ni bilo slovenskega domačega plemstva. Fevdalci so bili tujci, ki so naše ljudstvo samo izžemali in sejali razdor. Upirali se jim niso samo kmetje, temveč tudi meščani - tuja gospodstva je nevede vzpodbujala naše ljudi k slogi. Tretji najpomembnejši dejavnik pa je bila vera, neomajno zaupanje v Boga in njegovo pomoč. Ob turških vdorih ljudje niso bežali v gradove ali mesta, ampak v cerkve. Okoli cerkva so gradili oziroma da so bili čim bližebogjega varstva, Kljub mnogim, zelo težkim preizkušnjam , ljudje niso izgubili zaupanja v božjo moč in to jih je reševalo in končno rešilo.

začetek naloge Ivana Lovrenčiča : Stanovi slovenske družbe
v zrcalu naše književnosti

" zakaj tako različna mnenja o človeku , zakaj tako poniževalno mnenje o nem ? A li ni človek vedno isti z isto naravo? Je in bo ! Toda njegovo mišljenje je iz roda v rod spremljivo. Z velikim naprekom se človeku velikokrat zavrti in s tem pozabi na svoj prvotni pomen. Pozabi, od kod je in kam je namenjen. Ne zaveda se , da je postavljen nad stvarstvom in da bo za vse dajal odgovor . Vkljub vsemu temu ostane vedno tisto bitje, za katerega se Bog zavzema in ga nikoli ne pušča samega. Toda s svojim slabim nagnenjem si sam povzroča trpljenje in solze . Tolstoj je rekel " Le takrat, ko bo med nami živa vera v vstalega Kristusa, bo človek človeku brat. " vedno pa bo ostal človek popotnik k Stvarniku, ki ga kliče v svoje okrilje.

Marijan Jezernik , Človek - krona stvarstva in nerazrešljiva skrivnost

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi

L E T O : VI.

ŠTEVILKA : 8 10. junija 1974

N A S L O V U R E D N I Š T V A :

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J A T A : Jurij paljk, Andrej Volk

O D G O V O R N I U R E D N I K : Pavel Sporn

V I N J E T E : H. Lupus

M A T R I C E : Jože Žgur

R A Z M N O Ž E N O : v 130 izvodih

T I S K : Janez Celar, Marijan Ruter, Anton Tori

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto VI,

ISKRE

Inv. št.
19082

Škofljska gimnazija

Semenišče Vipava

